

ת"פ 36944/11/18 - מדינת ישראל נגד אליאס והאב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 36944-11-18 מדינת ישראל נ' והאב
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד סיון צדיק

נגד
- אליאס והאב
ע"י עוה"ד אסף שלם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם התגורר בדירה בבניין דירות ברחוב טייטלבוים 22 ברמלה (להלן: **הבניין**). אחד השכנים בבניין היה אלי פנחסוב (להלן: **אלי**). ביום 17.9.18, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירתו של אלי וזאת על רקע ויכוח שהיה בין ילדיו של הנאשם לבין ילדיו של אלי. הנאשם ואלי החלו להתווכח ביניהם ובמהלך הוויכוח, הנאשם אחז בידו בסכין באורך של 18 ס"מ והניף אותה למול אלי.

מארג הראיות שעליו נשענת המאשימה

3. מארג הראיות שעליו נשענת המאשימה לצורך הוכחת העבירות מושא כתב האישום, מבוסס על שלושה מקורות ראייניים, כדלקמן:

א. ראשית, מהעדות של אלי בבית המשפט ובמשטרה. אלי העיד שהוא היה בדירתו, הנאשם דפק בדלת והוא פתח לו. הנאשם החל להטיח באלי שילדיו מקללים את ילדי הנאשם. אלי ענה לנאשם שגם ילדיו

מקללים ואינם מתנהגים בצורה ראויה. הוויכוח התלהט לצעקות ולפתע הבחין שהנאשם הוציא סכין מכיסו ואלי צעק לעברו "מה, אתה רוצה להוציא עליי סכין?". חלק מהשכנים בבנין יצאו מדירתם על רקע הצעקות. הנאשם נופף עם הסכין למול אלי והשכנים לקחו את הסכין ממנו (ראו: אמרת החוץ של אלי, נ/1, שורות 2-27; וכן עדותו של אלי בבית המשפט בפרוט' מיום 28.1.20, עמ' 13 ש' 20 עד עמ' 14 ש' 31).

ב. שנית, מאמרת החוץ של השכן אלמוג יחזקאל (להלן: אלמוג). אלמוג מתגורר באחת הדירות בבנין יחד עם אביו יואב יחזקאל (להלן: יואב). באמרת החוץ של אלמוג במשטרה, הוא העיד כדלקמן: הוא ויואב שמעו צעקות בחדר המדרגות ולכן יצאו מדירתם וראו את הנאשם ואת אלי מתווכחים ביניהם באופן קולני; בשלב מסוים, אלמוג הבחין בנאשם אוחז בסכין בידו ולכן הוא ויואב הפרידו בין הנאשם לבין אלי ולקחו את הסכין מידי הנאשם; בעת שנלקחה הסכין מהנאשם, אלמוג ויואב נשרטו בידיהם. לעומת זאת, בעדותו של אלמוג בית המשפט הוא הכחיש שראה את הנאשם אוחז בסכין. לכן, המאשימה ביקשה להגיש את אמרת החוץ של אלמוג מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (להלן: **פקודת הראיות**) ולהעדיפה על עדותו בבית המשפט (ראו: אמרת החוץ של אלמוג, ת/15 ש' 7-35; ואת עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 19.5.21, עמ' 39 ש' 12 עד עמ' 47 ש' 26).

יובהר אמרת החוץ של אלמוג היא ראייה קבילה מאחר והיא עומדת בתנאי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות. כאמור, קיימת סתירה מהותית בין אמרת החוץ לבין העדות בבית המשפט. אלמוג היה עד במשפט וניתנה הזדמנות להגנה לחקור אותו בחקירה נגדית. ולבסוף, השוטר שגבה את אמרת החוץ, אלכסנדר ריבקין (להלן: **השוטר אלכסנדר**), העיד שהוא זה שגבה את אמרת החוץ של אלמוג (פרוט' מיום 5.1.21, עמ' 24 ש' 31-32). השאלה שבמחלוקת היא מה המשקל שיש לייחס לאמרת החוץ של אלמוג והאם קיימת הצדקה להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט.

ג. שלישית, מהעדויות של השוטרים שהגיעו לדירה של אלי. שכן בשם "מאיר" התקשר למשטרה עקב כך שבעת שהיה בדירתו שמע צעקות מכיוון חדר המדרגות (ראו: תמליל שיחותיו עם מוקד 100, ת/2). עם זאת, אותו "מאיר" לא היה עד במשפט ולכן ברור שהדברים שמסר למוקד 100 הם ראייה בלתי קבילה (ראו מזכרו של השוטר אלכסנדר, ת/5, לפיו "מאיר" מסרב להגיע לתחנה למסירת עדות).

מכל מקום, לדירה הגיע השוטר שגיא ניסים (להלן: **השוטר שגיא**). הוא העיד שאלי אמר לו שהנאשם איים עליו עם סכין והצביע לו על סכין שהייתה מונחת במטבח שהיא הסכין הרלבנטית. השוטר שגיא צילם את הסכין, עטף אותה עם נייר סופג ולקח אותה לתחנת המשטרה (ראו: עדותו של השוטר שגיא בפרוט' מיום 5.1.21, עמ' 29 ש' 26 עד עמ' 31 ש' 31; התמונה של הסכין שצולמה על ידו, ת/13; דו"ח הפעולה של השוטר שגיא, ת/4; וגם את דו"ח הפעולה של השוטר שהתלווה אליו בשם שניר חרבי, ת/9).

4. הנאשם העיד שאכן עלה לדירתו של אלי ודפק בדלת וזאת בשל כך שילדיו של אלי מקללים את ילדיו של הנאשם. הנאשם ואלי התווכחו ביניהם מחוץ לדירה של אלי. בשלב מסוים הוויכוח נהיה קולני ושכנים אחרים יצאו מדירתם והפרידו ביניהם. הנאשם מכחיש שהחזיק סכין וטוען שכלל לא היה סכין באירוע (ראו: שתי אמרות החוץ של הנאשם, ת/7 ש' 17 עד 54, ת/6 ש' 5-32, וכן את עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 19.5.21, עמ' 53 ש' 26 עד עמ' 54 ש' 28).

הספק הסביר

5. אלי העיד שהנאשם לא השמיע דברים מאיימים כלשהם כלפיו בעת שהחזיק בידו את הסכין. למעשה, לפי עדותו של אלי, לא היה מלל מאיים מטעם הנאשם כלפיו (ראו: עדותו של אלי בפרוט' מיום 28.1.20, עמ' 20 ש' 29). יוצא מכך, שעבירת האיומים נגזרת מתוך העבירה של החזקת סכין. עצם החזקת הסכין היא האירוע המאיים. בהעדר קיומה של סכין, נופלת מאליה עבירת האיומים.

6. לכן, ככל שהמאשימה לא תצליח לעמוד בנטל ההוכחה המחמיר של מעל לכל ספק סביר שהנאשם אכן שלף סכין ונופף באמצעותה לעברו של אלי, לא יהיה מנוס מזיכויו הנאשם, וזאת לא רק מהעבירה של החזקת סכין שלא כדין אלא גם מעבירת האיומים.

7. למול התשתית הראייתית שהניחה המאשימה, קיימת תשתית ראייתית אחרת שמכוחה מתעורר "הספק הסביר" שמא הנאשם לא החזיק סכין. אותו ספק סביר, נשען על שני מקורות נפרדים. המקור הראשון, עדותו של יואב, והמקור השני, הבעיות בשרשרת המוצג בנוגע לסכין. אעמוד על כל אחד מהמקורות הראייתיים האמורים בנפרד.

8. **המקור הראייתי הראשון, עדותו של יואב.** יואב הובא כעד מטעם ההגנה ומסר את הדברים הבאים (פרוט' מיום 19.5.21, עמ' 62 ש' 24 עד עמ' 66 ש' 11): יואב היה בדירתו ושמע צעקות בחדר המדרגות. הוא יצא מדירתו לחדר המדרגות וראה את הנאשם ואת אלי מתווכחים ביניהם באופן קולני. יואב חצץ ביניהם על מנת להפסיק את הוויכוח והוביל את הנאשם לכיוון דירתו. יואב העיד שלא ראה את הנאשם שולף סכין, או אוחז בסכין, וגם לא נטל ממנו דבר, והטענה של אלי שכך היה, היא לא נכונה. יודגש, לא התרשמתי שיואב איננו דובר אמת או שיש לו אינטרס להיות מוטה דווקא לטובת הנאשם או דווקא לרעתו של אלי.

9. הדמויות שהיו נוכחות באירוע מושא כתב האישום, היו אלי והנאשם וכן שני שכנים, אב ובנו, והם יואב ואלמוג. בפועל, מצב הראיות הוא כדלקמן:

א. ראשית, למול גרסתו של אלי שהיתה סכין, יש את גרסתו של הנאשם שלא הייתה סכין. עדותו של הנאשם הייתה עקבית וסדורה. עדותו של הנאשם במשטרה תאמה את עדותו בבית המשפט. לא מצאתי

שקיים בסיס ראיתי שיצדיק קביעה פוזיטיבית בדבר העדר מהימנות עדותו של הנאשם.

ב. שנית, למול גרסתו של אלמוג באמרת החוץ שלו במשטרה שכן הייתה סכין, יש את גרסתו של אביו, יואב, שלא הייתה סכין. גם כאן, לא התרשמתי שאמרת החוץ של אלמוג היא בהכרח אמינה יותר מעדותו של אביו יואב בבית המשפט או מעדותו של אלמוג בבית המשפט.

10. לא התרשמתי שקיימות בידי המאשימה ראיות עודפות כלשהן שיצדיקו מצד אחד העדפת עדותו של אלי על פני עדותו של הנאשם, ומצד שני, העדפת עדותו של הבן אלמוג באמרת החוץ שלו על פני עדותו של אביו יואב בבית המשפט.

11. במילים אחרות, בנוגע לשאלה האם הנאשם החזיק סכין, או לא, כפות המאזניים נותרו מעוינות. במקרים מעין אלה, ברור שלא ניתן להעדיף גרסה אחת על פני גרסה אחרת, וזאת לא במאזן ההסתברויות בהליך אזרחי, ועל אחת כמה וכמה, לא בנטל המחמיר יותר של מעל לכל ספק סביר במשפט הפלילי.

12. יתר על כן, העדויות של השוטרים שהגיעו לדירה לפיהן אלי מסר להם שהנאשם נופף לעברו עם סכין ושהצביע להם על הסכין הרלבנטית בתוך מטבח דירתו ושהם תפסו את הסכין, הן כמובן מהימנות בעיני. עם זאת, עדותם זו לא משנה במאומה מהעובדה שכפות המאזניים נותרו מעוינות לעניין השאלה האם הנאשם אכן החזיק סכין ונופף בה לעברו של אלי, וזאת בטרם הגעתם לדירתו.

13. לדעתי, די במה שנאמר עד כה, על מנת לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים וגם מעבירה של החזקת סכין שלא כדין, וזאת אף מבלי להיזקק למקור הראיתי השני שנוגע לשרשרת המוצג של הסכין. מטבע הדברים, בהעדר הוכחה בדבר קיומה של סכין באירוע מושא כתב האישום, מתייתר הצורך לדון בחללים הראייתיים שנוגעים לשרשרת המוצג של הסכין שנתפסה.

14. מכל מקום, וזאת הרבה מעבר לנדרש, אעמוד גם על **המקור הראיתי השני**, וזאת על מנת להביא את התמונה המלאה בפני הקורא. בשרשרת המוצג של הסכין שנתפסה היו חמש תחנות. אעמוד על כל אחת מהן בנפרד ואסביר את הבעייתיות שבכל תחנה:

א. התחנה הראשונה, אופן הגעת הסכין לשיש שבמטבח של אלי: באמרת החוץ של אלי במשטרה נאמר ש"השכן", מבלי לציין את שמו, לקח את הסכין מידי של הנאשם (נ/1, ש' 20-23). באמרת החוץ לא נאמר כלל שאותו "שכן" הניח את הסכין בתוך דירתו של אלי. בעדותו של אלי בבית המשפט, הוא מסר פרט מידע חדש שלא הופיע באמרת החוץ והוא שאותו "שכן" לאחר שלקח את הסכין מידי של הנאשם "הניח אותה על השיש אצלי במטבח" (פרוט' מיום 28.1.20 עמ' 14 ש' 31). על פניו, האמירה של אלי בבית המשפט שאותו "שכן" הניח את הסכין על השיש במטבח דירתו של אלי, היא עדות כבושה.

יתר על כן, אותו "שכן" שכביכול הניח את הסכין על שיש מטבח דירתו של אלי, עשוי להיות יואב או אלמוג. מצד אחד, יואב העיד שבכלל לא הייתה סכין. מצד שני, באמרת החוץ של אלמוג, שבה נאחזת המאשימה, לא נאמר כלל שאותה סכין לאחר שנלקחה מידי של הנאשם על ידי אלמוג ויואב, שמי מהם מסר אותה לידי אלי או שמי מהם הניח אותה על השיש שבמטבח דירתו.

לדעתי, די בחלל הראייתי שתואר לעיל בנוגע לאופן הגעת הסכין לשיש של מטבח דירתו של אלי, כדי למוטט את כל שרשרת המוצג בנוגע לשאלת ההתאמה בין הסכין שמוחזקת כיום בידי המאשימה לבין הסכין שלטענת אלי הנאשם החזיק בה בעת האירוע מושא כתב האישום. אם עוד בתחנה הראשונה של שרשרת המוצג, נמצא חלל ראייתי משמעותי, פשיטא, שקורסות כל ארבע התחנות שלאחריה. מכאן גם המשקל האפסי שיש לייחס לדבריו של אלמוג באמרת החוץ שלו, שהוא מזהה את הסכין שהוצגה בפניו בחקירה בתור הסכין שבה אחז הנאשם (ת/15, ש' 22-23).

משנפלה התחנה הראשונה, מתייתר הצורך לדון בארבע התחנות שנותרו. למרות זאת, נמשיך במסלולנו ונצביע בפני הקורא גם על החללים הנוספים.

ב. התחנה השנייה, תפיסת הסכין על ידי השוטר שגיא. אלי הצביע לשוטר שגיא על הסכין והאחרון תפס אותה. עם זאת, לאור החלל הראייתי שתואר בתחנה הראשונה, לפיו יתכן שלא מדובר באותה סכין, הרי שהתחנה השנייה הפכה לבעלת משמעות טכנית בלבד.

ג. התחנה השלישית, השוטר שגיא מסר את הסכין לידי השוטרת רגינה אטור (להלן: השוטרת רגינה). השוטר שגיא הסביר שבעת שהיה בתוך דירתו של אלי, הוא עטף את הסכין עם נייר סופג ועם הגיעו לתחנת המשטרה, מסר אותה לשוטרת רגינה (ראו דו"ח הפעולה של השוטר שגיא, ת/4). השוטרת רגינה העידה, ואף רשמה על כך מזכר, שהיא קיבלה מהשוטר שגיא מעטפה לבנה ובה סכין ושהמעטפה הוכנסה ל-"ארון מוצגים" (ראו: מזכרה שסומן ת/8 וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 28.1.20, עמ' 10 ש' 6 עד עמ' 12 ש' 7).

דא עקא, הסכין לא הוכנסה על ידי השוטרת רגינה למעטפה סגורה ואטומה ואותה מעטפה גם לא קיבלה מספר סידורי שמשויך לתיק מושא כתב האישום. ואם לא די בכך, המאשימה לא הביאה ראיות לעניין השאלה האם באותו "ארון מוצגים" היו באותה נקודת זמן סכינים נוספות ששייכות לאירועים אחרים, או לא, וזאת על מנת לשלול את האפשרות שהסכין שהוצגה בפני בית המשפט ייתכן ששייכת לאירוע אחר.

ד. התחנה הרביעית, הוצאת הסכין מארון המוצגים על ידי השוטר אלכסנדר. ביום שלמחרת, השוטר אלכסנדר רשם מזכר שלפיו הוציא מארון המוצגים מעטפה שבתוכה היתה סכין (ת/10). הוא גם העיד שהסכין שייכת לתיק החקירה הנוכחי (פרוט' מיום 5.1.21, עמ' 26 ש' 28-7). דא עקא, אלכסנדר לא הסביר הכיצד ידע שאכן מדובר בסכין ששייכת דווקא לאירוע מושא כתב האישום. יוזכר, המעטפה לא

נשאה מספר סידורי, לא היתה אטומה, ולא היה סימן היכר ייחודי ומתועד שמקשר את המעטפה הספציפית שבה הייתה הסכין דווקא למספר התיק שרלוונטי לאירוע מושא כתב האישום. ואם לא די בכך, לא הובאו ראיות לגבי שאלת קיומן או העדר קיומן של סכינים אחרות בארון המוצגים וזאת בנקודת הזמן שבה השוטר אלכסנדר הוציא משם את הסכין.

ה. התחנה החמישית, הפקדת הסכין על ידי השוטר אלכסנדר "ברישום". אלכסנדר רשם מזכר שלאחר שהוציא את הסכין מארון המוצגים, הוא הפקיד אותה ב-"רישום" (ת/10). כמו התקלה שהיתה עם "ארון המוצגים", גם כאן, הסכין לא קיבלה מספר סידורי ולא ברור כיצד המאשימה יכולה לומר כיום, וזאת מעל לכל ספק סביר, שהסכין שהוצגה בפני בית המשפט בדיון ביום 19.5.21 (עמ' 36 ש' 19), היא אכן הסכין שתפס השוטר שגיא בדירתו של אלי.

15. יוזכר, שלב החקירה המשטרית מהווה הליך מקדים למשפט עצמו, באופן שפגמים שנפלו במסגרתו עשויים להשליך על הגינות ההליך הפלילי בכללותו (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי פ"ד סא (1) 461, 558). כמו כן, ב-ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זביידה** (פורסם בנבו, 10.5.04) כבוד השופטת ביניש (כתוארה דאז) קבעה כדלקמן:

"רישום מפורט המתעד את הליך תפיסת המוצגים והמקום בו נתפסו, סימון המוצגים באופן שיאפשר את זיהוים וכן רישום מסודר המתעד את הובלת המוצגים לאחסון - כל אלה חיוניים לשם הוכחת תקינות החקירה ועל מנת ליתן לנאשם אפשרות להתגונן כיאות מפני האישומים כנגדו. פגמים חמורים בנוגע להוכחת התפיסה של המוצגים, זיהוים והובלתם, עלולים לפגוע בזכותו של הנאשם להליך הוגן ובאפשרותו לנהל הגנה ראויה. במקרים כאלה, עלולים הפגמים האמורים להוביל לזיכוי הנאשם על מנת שלא ייגרם עיוות דין".

סוף דבר

16. לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם מביצוען של העבירות הבאות: העבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין והעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"א, 08 יולי 2021, במעמד הצדדים.